

Обладанъ съсъ сичкитѣ тия мисли, пристигнахъ на Сентъ-Мишель. Затворихъ ме у една стая, отъ дѣто се гледаше единъ малкъ дворъ, езерото и хубавиятъ островъ Мурано. Испитвахъ за Марончели отъ вардачятъ, отъ жена му и отъ четирѣтъ секундини. Нѣ, като едвамъ се вѣстявахъ, не се увѣрявахъ, и не щѣхъ нищо да ми кажѣтъ.

Обаче тамъ дѣто се намиратъ петъ-шестъ лица, мжчно е да нѣма нѣкое, което да се смили, и което да иска да говори. Намѣрихъ това лице, и научихъ отъ него това, което слѣдува:

Марончели, слѣдъ като съдѣлъ дълго врѣме самъ, турили го съсъ контъ Камилъ Ладерчи. Тоя послѣдниятъ, на когото невинността се припознала, билъ излѣзълъ отъ тъмница прѣдъ нѣколко дена, и Марончели останѣлъ пакъ самъ. Отъ другаритѣ ми били излѣзли, и тѣ като невинни, професорѣтъ Джанъ-Доменнео Романьози, и контъ Джовани Аривабене. Капитанъ Резия и г. Канова били наедно. Професорѣтъ Реси билъ на умираше у една тъмница до тѣхната.

«Дѣто ще каже, приели ли сж отежжденията на ония, които не сж излѣзли? попитахъ азъ вардачятъ. Какво чакатъ за да ги обнародватъ? Види се, за да умрѣ сиромашѣтъ Реси ли? или да стане да чюе сентенцията си, нали?»

« — Мислѣхъ, че да. »

Сѣки день питахъ за тоя злочестъ.

— Той изгуби дума; — пакъ хванѣ да говори, нѣ бълнува и замаянъ; — едвамъ се види, че живѣе; — често бълва кръвъ, и още бълнува; — по злѣ е; — по добрѣ е; — бере душа.

Таквизи бѣхъ отговоритѣ, които приемахъ много